

opusdei.org

Prelaadi kiri (november 2011)

Piiskop Echevarria ütleb oma novembrikuu kirjas, et igaühe "rõõmus kohustus" on oma eluviisi ja eeskujuga teisi usule lähemale viia.

13.11.2011

Armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Kuna on alanud novembrikuu, siis kutsub Kirik meid maisest horisondist kõrgemale vaatama. Kõigi Pühakute Suurpüha, mida me

täna pühitseme ja homne
Hingedepäev jutustavad sellest, et
Jumal on meid loonud, et me teda
teeniksime, teda maapeal ülistaksime
ja austaksime ning kunagi Taevas
igavesti tema juures oleksime.

Võrreldes igavese eluga, kestab meie
praegune elu ükskõik, kui pikk see ka
ei oleks, vaid ühe tillukese hetke.

Ühes Psalmis tuletatakse meelde:

*inimese elupäevad on nagu rohi: ta
õitseb nõnda nagu õieke väljal; kui
tuul temast üle käib, ei ole teda ja
tema ase ei tunne teda enam. Aga
Issanda heldus on igavesest igavesti
nendele, kes teda kardavad ja
austavad.*[1]

Ma mäletan, kuidas
meie Isa sageli neid sõnu kordas,
lisades juurde: *Vultum tuum, Domine,
requiram!* [2]

Ainuke asi, mille nimel tõeliselt
pingutada tasub, on see, et me Isa
majja tagasi pöörduda võiksime, kus
Kristus on meile eluaseme
valmistanud.[3] Õndsad Taevas juba

teavad seda, sest nad elavad juba õndsas Jumala nägemises; ja need, kes peavad puhastustules enne taevalikku toredusse pääsemist puhastuma, igatsevad sinna jõuda.

Liturgiline mälestuspäev ja kogu käesolev kuu, on hea võimalus, et südametunnistus põhjalikumalt läbi vaadata, igatsust Jumala järele elavdada ja oma elu korrigeerida. Sest mis kasu oleks inimesel, kui ta võidaks terve maailma, oma hinge teeks aga kahju? Või mis oleks inimesel ära anda oma hinge lunahinnaks?[4] Need küsimused, mis Kristus esitab, peaksid iga päev meie mõtetes olema ja meie tegemisi valgustama. Sest mis kasu oleks inimesele kõigest maalisest ja kõigest, mille poole mõistus ja tahe püüdleavad – mis oleks sellest inimesele kasu? Mis väärtus on sellel kõigel, kui see nangunii möödub ja hukkub, kui kõik selle

***maailma aarded on nagu
butafooria? Mis väärtus sellel on,
kui seejärel saabub igavene elu,
igavesti-igavesti-igavesti?(...)***

Inimesed valetavad, kui kasutavad sõna “igavesti” ajalistest asjadest rääkides. ”Igavesti” on tõde üksnes Jumala ees. Ja nii pead sa elama oma elu usus, mis aitab sul tunda Taeva õndsuse eelmaitset ning mõelda igaviku peale, mis saab tõepoolest olema ”igavesti”[5]

Tänapäeva maailma vaadeldes peame kurbusega nentima, et paljud – mehed ja naised, noored ja vanad – maisel teel edasi sammuvad, ning ei mõtle absoluutselt selle peale, mis neist igavikus saab, sest nende eluhorisoni piiravad hoopis teised mured ja vajadused; nad ei tunne, vahel ka mitte oma süü läbi, neid väärtusi, mida Jumal neilt ootab, mis viivad lõputu õnne juurde. Nende lugematute inimeste saatuse suhtes,

kes Jumalat ei tunnista, või ta kuskile ebaolulisele kohale asetavad, ei saa ükski kristlane, kes oma kutsumuse suurusest aru saavad, ükskõikseks jääda. Sellele tõeale näkku vaadates ei tohiks me siiski ka pessimismi laskuda. Kas me palume Jumalat, et ta täidaks meid oma innuga ja paneks meie teadvusesse, et me võime oma palvetega ka kõige viimaste maa äärteni jõuda? Kuidas me reageerime uudiste peale, mis kaugeid maid puudutavad?

Hiljuti ilmunud apostellikus kirjutises, millega Benediktus XVI järgmiseks aastaks *usuaasta* välja kuulutas, vihjab ta ka sellele olulisele katoliiklaste vastutusele. "Me ei saa lubada, et sool magedaks muutuks ja valgust vaka all hoitaks (Mt 5, 13-16). Ka tänapäeva kristlane võib samasugust vajadust tunda, nagu too Samaaria naine, kes selleks kaevu juurde läheb, et Jeesust kuulata, kui ta kutsub endasse uskuma ja eluvec

allikast jõudu ammutama. (Jh 4, 14)”[6] Mõte pühade osadusest, mis meil järgnevatel nädalatel väga elavalt silme ees on, sunnib meid Pühima Kolmainsuse poole palvetama, eneses soovi kasvatama, Kristus paljude inimeste juurde viia. *Ure igne Sancti Spiritus!*, hüüame me nagu meie Isa, kes seda palvet sisemiselt lausuda harrastas. Sütita meid, oh Issand, Püha Vaimu tulega! Sundigu sinu mõju meie hinges - mõistuse valgus, tugev otsustusvõime, südame kindlus – meid pidevalt apostolaati tegema, nii, et me kõik võimalused ära kasutaksime – ja oskaksime ka uusi luua -, et inimesi, kes meiega kokku puutuvad, Jumalale lähemale viia.

Sundigu apostellik missioon meid tagant ja süüdaku meie süda. ”Me peame Kiriku poolt edasi kantud Jumalasõna maitset tundma ja ennast igavese elu leivaga toitma – anniga, mida kõigile tema jüngritele

tugevdamiseks pakutakse (Jh 6, 51) Tegelikult kõlab Jeesuse õpetus ka tänapäeval sama jõuga: Ärge nõutage rooga, mis hävib, vaid rooga, mis püsib igaveseks eluks” (Jh 6, 27) Nende küsimus, kes Jeesust tookord kuulasid oli samasugune, nagu ka meil tänapäeval: ”Mida me peame ette võtma, et teha Jumala tegusid?” (6, 28) Me teame, mida Jeesus vastas: ”See ongi Jumala tegu, et te usute temasse, kelle ta on läkitanud.” (Jh 6, 29). Jeesusesse Kristusesse uskuda on niisiis tee, et igavest pühadust saavutada.”[7]

Heitkem pilk nagu alati, oma armastusväärsele lunastajale. Temasse peame me uskuma, oma Jumalasse ja päästjasse, kes meid Püha Vaimu väega Jumal Isa Taeva kirkusse juhatada tahab. See palav soov sundis teda kord Jüngritele hüüdma: *Ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur*[8]; Ma olen tulnud tuld

maapeale külvama. Ma oleksin nii rõõmus, kui see juba põletaks!

See hüüe innustas püha Josemariat juba noorusest saadik. Palju aastaid põles minus armastus Jumala vastu, kui nägin Jeesuse soovi, maailm põlema süüdata. Ja ma lihtsalt ei suutnud enam oma hinges seda põlevat tuld vaos hoida, see trügis välja ja ma karjusin neid Issanda sõnu: *ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? Ecce ego quia vocasti me* (Lk 12, 49; 1 Sm 3, 8); tuld olen ma tulnud viskama maa peale, ja mida muud ma tahaksin, kui et see juba põletaks!...Siin ma olen, sest sa hüüdsid mind.”[9] Ja ta lisas, et need sõnad ”olid talle tõukeks; oleksid nad seda ka meie jaoks; ärgem olgem nagu kustuvad söed, vaid elagem teadmises, et oleme jumaliku tule ja valguse kandjad ning kanname taeva soojust ja ja Jumala armastust kõikjale”[10]

Palugem abi Trööstijalt, et ta meie südamed süütaks, et tunneksime sarnaselt Kristusega soovi, kõiki inimesi päästa. ”See kutse: *Ignem veni mittere in terram!* Tuld ma olen tulnud maapeale külvama, peaks meie hinges põlema ning kindla kavatsuse äratama, Jumalale öelda: *Ecce ego quia vocasti me!* (1 Sm 3, 8), siin ma olen, sest sa hüüdsid mind, kristlane olla. Kas pereisana? Jah, pereisana. Kas lapsena? Jah lapsena. Kas pereemana? Jah, pereemana. Kuid alati innuga, kõik põlema pista, mis teid liigutab. Kui teie oma ümbrust ei süüta, siis põleb see kasutult ja jätab hõõguvate kuumade süte asemel endast vaid tuha järele.”[11]

Apostolaat, kui iga kristlase rõõmus kohustus, sunnib meid, Kirikule usaldatud missiooni edasi viima, igaüks omal kohal müstilises ihus. Meie ajastul on headel eeskujudel eriti oluline tähendus.Võib olla

inimesi, kes Jumalast ja vaimuliku elu praktiseerimisest kaugel elavad, kes ei pea üleloomuliku sisuga vestlusi või kes lihtsalt oma vaimulikku loomust ei ava. Kuid nende sirgjooneline käitumine isiklikus, perekonna, töö ja isiklikus elus ei jää tähelepanuta. Need inimesed võibolla ei räägi sellest, kuid sageli küsivad nad oma südames sellise käitumise põhjusi; sellega aga teevad nad juba esimese sammu, et ennast Kristusele avada. "Nimelt on kristlased kutsutud", kirjutab Paavst, "maailmas Issanda tõde päevavalgele tooma." [12] Selles kokkuvõttes pöörab Benediktus XVI erilist tähelepanu *Katoliku Kiriku Katekismuse* tundmaõppimisele, või sellesse uuesti süvenemisele, sest sealt leiame sügavad usuteadmised, mis meile praktilises elus abiks on ning nii võime me neid ka teistele vahendada. Uurigem seda allikat ja soovitagem seda ka teistele.

Usk ei kao tõe tundmisega sellest, mida Ilmutuse aare sisaldab.

Vastavalt sisemisele dünaamikale, on vaja seda ka välja näidata. Püha Paulus kirjutab, et usk *per caritatem operatur*[13], on mõjuv armastuses; ja armastus väljendub konkreetsetes tegudes, teisi teenides, tähelepanelikkuses, huvis teiste vastu. Alustades meie lähedastest.

Esimene näide on see, et ma tahame olla Jumala sarnased, nimelt, *et kõik inimesed pääseksid ja tuleksid tõe tundmisele*[14]. Ühesõnaga, meil on soov, meile kingitud usku edasi anda. See on eesmärk, mida Paavst oma viimases apostellikus kirjas mainib, sest "üsna sageli juhtub, et kristlased rohkem oma isiklike sotsiaalsete, kultuuriliste ja poliitiliste panuste eest hoolt kannavad ja usku näevad, kui tavalise elu iseenesestmõistetavat eeldust. Tegelikult aga ei ole see nii iseenesestmõistetav, ning sageli seda isegi salatakse. Kui vanasti oli võimalik ühtset usulise taustaga

kultuuripärandit ära tunda, mida inspireerisid usuväärtused, siis tänapäeval tundub küll suures osas, et ühiskond on sügavas usukriisis, mis on haaranud paljusid inimesi.”[15]

Kogu oma eluajal rääkis püha Josemaria, kui hädavajalik on mõtteid, sõnu ja tegusid usuga läbi immutada. Ikka ja jälle ütles ta, et otsekohe, kui me teiste inimestega kontakti saame, on vaja mõelda, kuidas me neid aidata saaksime. Mõnikord tõi ta esile võrdluse: ”Kas olete märganud, kuidas kõik inimesed – ka sina ja mina – endas teatud liiki psühholoogilisi eelarvamusi kannavad, umbes nagu mingeid elukutsest tulenevaid ideefikse? Kui mõni arst kellestki tänaval möödub, mõtleb ta enesele teadvustamata: ”Sellel inimesel on maks.” Ja rätsep, kes teda näeb, märkab: ”kui koledasti ta riides on, või see lõige ei sobi temale. ”Ja

kingsepp vaatab kingi..... Ja sina ja mina, Jumala lapsed, kes Jumala armastusest teisi maailmas teenima on kutsutud, peaksime inimesi kohates hingede peale mõtlema: Siin – nii peaksime me iseendas ütlema – on tegemist hingega, kes abi vajab, hingega, kes mõistmist vajab, hingega, kellega me rahus kooseksisteerima peaksime, hingega, keda me päästma peaksime.”[16]

Selline mõtlemine oleks loogiline nende puhul, kes on ”Kristuse avastanud ja teised tema juurde viima peab. Seda suurt rõõmu ei tohi ainult endale hoida. See tuleb edasi anda”[17]. Kõik, kes on ajaloo jooksul truult Kristust järginud, on nii käitunud. ”Kui te kindlad olete, et see on teile kasulik”, ütleb Gregorius Suur ühes jutluses, ”siis üritate te kindlasti, et ka teised seda tähele paneksid. Seepärast peaksite te soovima ka seda, et teised teid Jumala teedel järgiksid. Kui lähete

turuväljakule või kuhugi kuurorti ja leiate kellegi tegevuseta istumas, siis kutsuge ta enesega kaasa, omale saatjaks. Kandkem see võrdlus üle vaimulikku ellu ja te ei pea Jumala juurde üksi minema”.[18]

Mõelgem, et vaatamata üldisele loidusele ja relativismile elab igaühe südames siiski ka igavikujanu, mida ainult Jumal leevendada suudab. See tõsiasi võiks olla pöördepunktiks, et iga päev oma apostellikku indu uuendada teades, et Jumal tahab meid kõiki, sind ja mind, tööriistadena kasutada, selleks, et teisi Taevasse juhatada. Ka siis, kui näeme, et me ainult vähe väärt oleme ja tegelikult ju nii see on, ”tahame me ometi endas soovi valla päästa – ning vastavalt ka tegutseda - , et Kristuse valgus, tema valu ja Lunastustöö paljude kolleegide, sõprade, sugulaste, tuttavate ja võõraste juurde viia - ükskõik, kuidas nad maistesse asjadesse suhtuvad -

ning neid vennalikult emmata. Siis oleme me nagu säravad rubiinid, me lakkame olemast Eimidagi, nagu armetud söed, siis saab meist Jumala valgus, Püha Vaimu tuli!”[19]

Mõned päevad tagasi olin ma Pamplonas, et seal mitmeid Audoktori tiitleid üle anda. Pärast seda kohtusin Madridis arvukate Opus Dei usklikega, kaastöötajatega ja sõpradega. Ma palusin Pühimat Kolmainsust, et ta kõigis apostellikes ettevõtmistes abiks oleks, et võiksite oma isikliku sõpruse apostolaadiga ning usalduslike vestlustega ühiskonna uusevangeliseerimisele kaasa aidata ja koolitustegevusi edendada, et nii kõikjal kristlikku sõnumit levitada.

Enne, kui oma kirja lõpetan, palun, et te 5. novembril palvetaksite nende kolmekümne kolme venna eest, kes Roomas diakoniks pühitsetakse. Palugem nende ja kõigi eest, kes

Kirikut teenivad, et nende süda saaks Kristuse südame sarnaseks.

Olgem ikka ühenduses Paavsti ja kohalike Piiskoppidega. Tänaagem Jumalat selle vaimse viljakuse eest, mida ta Opus Dei usklike töö kaudu Kirikule vahendab. Tehkem seda eriti 28. novembril, aastapäeval, mil Opus Deist sai Personaalprelatuur. Jõudku meie tänupalved Maarja sülest Jumala juurde.

Õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] *Ps* 103, 15-17

[2] *Ps* 27, 8

[3] *Joh* 14, 2-3

[4] *Mt* 16, 26

[5] Hl. Josemaria, *Jumala sõbrad*, Nr. 200

[6] Benediktus XVI., Apostellik Kiri *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 3

[7] *Sama*

[8] *Lk* 12, 49

[9] Püha Josemaria, *Kiri 9.1.1959*, Nr. 9

[10] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed, 12.2.1975

[11] Püha Josemaria, Perekondliku kohtumise märkmed 9.2.1975

[12] Benediktus XVI., Apostellik Kiri *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 6

[13] *Gl* 5, 6

[14] 1 *Tm* 2, 4

[15] Benedikt XVI., Apostellik kiri *Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 2

[16] Püha Josemaria,
Aufzeichnungen aus einer
Betrachtung, 25.2.1965

[17] Benedikt XVI., Predigt, 21. 8.2005

[18] Gregoorius Suur, *Jutlused
Evangeeliumi põhjal*, I, 6, 6 (PL 76,
1098)

[19] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 2.6.1974
Josemaria, *Kiri 9.1.1959*, Nr. 9

[10] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 12.2.1975

[11] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed 9.2.1975

[12] Benediktus XVI., Apostellik Kiri
Porta fidei, 11.10.2011, Nr. 6

[13] *Gl* 5, 6

[14] 1 *Tm* 2, 4

[15] Benedikt XVI., Apostellik
kiri*Porta fidei*, 11.10.2011, Nr. 2

[16] Püha Josemaria,
Aufzeichnungen aus einer
Betrachtung, 25.2.1965

[17] Benedikt XVI., Predigt, 21. 8.2005

[18] Gregoorius Suur, *Jutlused*
Evangeeliumi põhjal, I, 6, 6 (PL 76,
1098)

[19] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 2.6.1974

.....